

„Ali misliš? . . . Ha, ha, kaj je meni do tega človeka? . . .“
 Prišli sta bili do mesta, kjer sta se navadno poslovili. Molčeč
 si sežeta v roko in zavijeta vsaka proti svojemu domu. Ločili sta
 se z mučno disonanco v srcu!

Ha, večni, nerazdružljivi prijateljci! . . .

Pred kratkim še — ali zdaj? . . . —

(Dalje prih.)

Popotnik.

Ko vrglo me življenje v svet neznani,
 vodnik noben pokazal ni poti,
 noben mi angel plaval ni ob strani,
 žarela zvezda mi nobena ni.

Sam znašel v temni sem se, mrzli noči,
 krog pleč mi sikal piš ko bič spleten,
 sam blodil sem po gazi nemogoči,
 od drugih in od sebe zapuščen.

In moji klikli mrlji so v daljavi,
 požiral brez odgovora jih mrak:
 le sove čul skovikati v goščavi,
 vabiti žabe sem iz črnih mlak. —

Zdaj za nočjo se jutro sivo svita . . .
 O jasni moji cilji, kje ste, kje!
 V megleno plan očesi mi strmita
 in truden strah obhaja mi srce.

Nič se ne boj, ti srce moje zvesto!
 Že dan se dviga, konec zlih je zmot:
 O najdem jo, nastopim zlato cesto,
 pa naj v neskončnost bi se vila pot . . .!

Ivan Prosekar.

